Lieta Nr. 29580000002323.1

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2024.gada 11.janvārī

Kurzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese Ināra Rozīte

tiesnese Aiva Daidere

tiesnesis Krists Līcis

apelācijas kārtībā rakstveida procesā izskatīja Dienvidkurzemes novada pašvaldības policijas apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobra spriedumu, ar kuru pret /Persona A/ izbeigta administratīvā pārkāpuma lieta par likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā izdarīto pārkāpumu.

Aprakstošā daļa

[1] Dienvidkurzemes novada pašvaldības policijas (turpmāk - Iestāde) /Amatpersona/ /Persona C/ 2023.gada 23.jūnijā pieņēmis lēmumu Nr.29580000002323-1 (turpmāk – Amatpersonas lēmums) par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu atbilstoši Administratīvās atbildības likuma (turpmāk - AAL) 116.panta 2.punktam par to, ka 2023.gada 23.jūnijā plkst.16.53 /Adrese A/ dabas lieguma zonā /Persona A/ novietojis stāvēšanai viņam piederošo transportlīdzekli *VW POLO*, valsts reģistrācijas Nr./Reģistrācijas numurs/, nobraucot uz zemsedzes ārpus paredzētā ceļa, kā arī uzstādījis ugunskura vietu ārpus speciāli ierīkotām vietām. Uz aicinājumu novietot transportlīdzekli atļautā vietā /Persona A/ nereaģēja, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta noteikumu Nr.706 /Adrese A/ individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.706) 15.punkta 15.1.apakšpunktu. Atbildība par minēto pārkāpumu paredzēta likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā.

Ar minēto lēmumu /Persona A/ atzīts par pie atbildības saucamo personu un, konstatējot atbildību pastiprinošu apstākli – prettiesiska rīcība turpināta, neraugoties uz pilnvarotas amatpersonas prasību to izbeigt, /Persona A/ piemērots naudas sods 50 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 250*euro*.

[2] Par Amatpersonas lēmumu /Persona A/ iesniedza sūdzību augstākai amatpersonai un ar Iestādes /Amatpersona/ /Persona B/ 2023.gada 20.jūlija lēmumu Nr.29580000002323-2 (turpmāk – Augstākas amatpersonas lēmums) Amatpersonas lēmums atstāts negrozīts, bet /Persona A/ sūdzība noraidīta.

[3] Par Augstākas amatpersonas lēmumu /Persona A/ iesniedza sūdzību Kurzemes rajona tiesā un ar Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobra spriedumu (turpmāk – Spriedums) Dienvidkurzemes novada pašvaldības policijas /Amatpersona/ /Persona B/ lēmums atcelts un administratīvā pārkāpuma lieta izbeigta.

[3.1] Tiesa norādīja, ka AAL 115.pants noteic pašvaldības policijas tiesības veikt administratīvā pārkāpuma procesu, savukārt detalizētāks kompetenču sadalījums ir noteikts nozaru likumos un atzina, ka likums „Par policiju" ir nozares likums, kas noteic pašvaldības policijas kompetencei kontrolēt pašvaldību saistošo noteikumu izpildīšanu un piemērot sodus par šo noteikumu neievērošanu. Tiesa norādīja, ka ar Dienvidkurzemes novada pašvaldības iestādes „Dienvidkurzemes novada Pašvaldības policija" nolikumu (turpmāk - Nolikums) pašvaldība noteikusi kompetenču

sadalījumu starp amatpersonām un atzina, ka administratīvos sodus var piemērot tikai Dienvidkurzemes novada Pašvaldības policijas /Amatpersona/ un /Amatpersona/ nevis policijas /Amatpersona/. Pamatojoties uz minētajiem apstākļiem, tiesa atcēla Augstākas amatpersonas lēmumu un administratīvā pārkāpuma lietu izbeidza, nevērtējot administratīvā pārkāpuma faktiskos un tiesiskos apstākļus.

[3.2] Tāpat pirmās instances tiesa norādīja, ka, pieņemot lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu, nav ievērots AAL 142.pantā noteiktais pienākums izskaidrot pārkāpējam procesuālās tiesības un AAL 157.pantā noteiktais pienākums amatpersonai pārkāpēju mutiski informēt par to, ka ir uzsākts administratīvā pārkāpuma process, ka persona ir atzīta par pie atbildības saucamo personu un nav paziņots piemērotā soda apmērs, kā arī nav ievērots pienākums noskaidrot rakstveida lēmuma paziņošanas veidu, līdz ar to tiesa secināja, ka lieta nav izskatīta administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā un lēmums nav pieņemts tūlīt pēc pārkāpuma konstatēšanas pārkāpuma izdarīšanas vietā, ko tiesa atzina par patstāvīgu pamatu Iestādes lēmumu atcelšanai.

[3.3] Papildus tiesa konstatēja, ka Augstākas amatpersonas lēmums satur faktisko apstākļu izklāstu atstāstījuma izteiksmē un atzina, ka no lēmuma satura nav saprotams, kuri pierādījumi šos faktiskos apstākļus apstiprina un kāds ir šo pierādījumu izvērtējums. Tiesa secināja, ka lēmumā pierādījumu analīze nav veikta, lēmums nav motivēts un nav izvērtēts piemērotā soda apmērs.

[3.4] Uz sūdzības iesniedzēja iebildumu par dubultā soda principa pārkāpumu tiesa secināja, ka pie atbildības saucamai personai izsniegtais brīdinājums neatbilst brīdinājuma kā soda veida jēgai un AAL 153.pantā noteiktajām lēmuma par soda piemērošanu prasībām, bet satur tikai informatīvas ziņas par normatīvajiem aktiem, kas tiek pārkāpti, atrodoties /Adrese A/ lieguma zonā, līdz ar to nav pārkāpts dubultās sodīšanas princips.

[4] Par Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobra spriedumu Dienvidkurzemes novada pašvaldības /Amatpersona/ /Persona E/ iesniedza apelācijas sūdzību, pārsūdzot Spriedumu pilnā apmērā. Iestāde uzskata, ka pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi likumu „Par policiju" par nozares normatīvo aktu un norāda, ka šajā gadījumā tieši likums „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" ir nozares likums, kurš nosaka administratīvo atbildību un kompetenci.

[4.1] Iestāde norāda, ka ar Nolikumu Iestādē nav nodalīta kompetence, kas būtu attiecināma uz administratīvā pārkāpuma procesu. Iestādes ieskatā AAL 115.panta otrā daļa dod tiesības, bet neuzliek par pienākumu sadalīt kompetences starp iestādes amatpersonām. Nolikuma II sadaļā, kur noteikta Iestādes kompetence, tā nav sadalīta, savukārt Nolikuma III sadaļā ir norādīti Iestādes vadošo amatpersonu darba pienākumi, cita starpā, arī Iestādes vadītājs kā augstāka amatpersona piemēro administratīvos sodus. Līdz ar to Iestāde uzskata, ka nevar atrauti vērtēt un par pamatu ņemt tikai Iestādes Nolikuma 3.3.15. punktu, tas būtu pretrunā ar administratīvo sodu reformu.

[4.2] Iestāde norāda, ka /Amatpersona/ /Persona C/ un /Persona D/, veicot darba pienākumus, /Adrese A/ dabas lieguma zonā konstatēja pārkāpumu, notikuma vietā atradās transportlīdzekļa īpašnieks /Persona A/, kurš tika informēts par pārkāpuma būtību, /Amatpersona/, izskaidrojot pārkāpumu, centās panākt, lai pārkāpums tiktu pārtraukts un nebūtu jāuzsāk administratīvā pārkāpuma process, taču prettiesiskā rīcība tika turpināta un /Amatpersona/ izsniedza A4 formāta lapu, uz kuras latviešu, angļu un lietuviešu valodā rakstveidā norādīts likuma pants, kuru pārkāpis /Persona A/.

Iestādes ieskatā AAL 129.pants atļauj lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu tehniski izpildīt arī Iestādes telpās, kuras atrodas Dienvidkurzemes novadā. Iestāde uzskata, ka /Amatpersona/ frāze „tiks uzsākts administratīvā pārkāpuma process", nav pamats tam, lai atzītu lēmumu par administratīvā pārkāpuma uzsākšanu un soda piemērošanu par pretlikumīgu, jo tiesa nav viennozīmīgi konstatējusi to, kad šī frāze ir izteikta - vai nu laikā, kad notika administratīvā pārkāpuma konstatācija, vai laikā, kad tā bija beigusies.

Iestāde piekrīt, ka personai jāpaziņo par viņai piešķirto pie atbildības saucamās personas statusu un persona ir jāiepazīstina ar tiesībām un pienākumiem saskaņā ar AAL 41.pantu un norāda, ka AAL likums nenosaka konkrētu paziņošanas formu, līdz ar to tas izdarāms arī mutvārdos, kā tas notika šajā gadījumā. Iestāde uzskata, ka /Persona A/, iesniedzot sūdzību likumā noteiktā termiņā, kā arī lūgumu iepazīties ar lietas materiāliem, ir bijis informēts gan par pārkāpumu, gan par savām tiesībām, kā arī minētais pierāda to, ka administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtais lēmums /Persona A/ ir paziņots atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai.

[4.3] Iestāde uzskata, ka tiesa, izskatot /Persona A/ sūdzību mutvārdu procesā, nav pilnībā ievērojusi AAL 30.pantā noteikto procesuālā taisnīguma principu, jo, lai iegūtu objektīvu priekšstatu, kāda ir bijusi situācija administratīvā pārkāpuma vietā, būtu bijis lietderīgi liecinieku statusā aicināt Iestādes /Amatpersona/ /Persona C/ un

/Persona D/, kuri bija notikuma vietā. Tiesa savā spriedumā balstās tikai uz /Persona A/ paskaidrojumiem, nemaz nevērtējot Iestādes /Amatpersona/ lēmumu Nr.29580000002323-2, kurā ir analizēti pierādījumi, to attiecināmība, likumība un ticamība, kā arī nav analizēts Iestādes /Amatpersona/ /Persona C/ 2023.gada 18.jūlija ziņojums, kas iesniegts Kurzemes rajona tiesai, pamatojoties uz AAL 191.panta otro daļu, jo no sūdzības iesniedzēja tika pieprasīts paskaidrojums, kurš izmantots kā pierādījums.

[4.4] Iestāde uzskata, ka AAL 129.pantā un 136.panta pirmajā daļā minētās normas nav pārkāptas, kā arī nav pārkāpts tiesiskuma princips. AAL normas neliedz administratīvo pārkāpumu izskatīt uz vietas arī gadījumos, ja pie atbildības saucamā persona savu vainu noliedz, nesniedz rakstisku paskaidrojumu un nesadarbojas ar Iestādes amatpersonām, jo paskaidrojuma sniegšana ir pie atbildības saucamās personas tiesība nevis pienākums, tādējādi Iestādes /Amatpersona/ nebija nekādu juridisku šķēršļu izskatīt administratīvā pārkāpuma lietu tūlīt pēc tā konstatācijas.

[4.5] Iestāde lūdz ierosināt apelācijas tiesvedību, atcelt Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobra spriedumu un atstāt spēkā Dienvidkurzemes novada pašvaldības policijas lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.2958000002323 par soda piemērošanu /Persona A/.

[5] 2023.gada 21.decembrī Kurzemes apgabaltiesā saņemts /Persona A/ paskaidrojums, kurā norādīts, ka viņš nepiekrīt Iestādes apelācijas sūdzībai, uzskata, ka tā vērtējama kritiski. Paskaidrojumā norāda, ka Iestādes /Amatpersona/ tiesai snieguši pretrunīgas, maldinošas liecības, uzskata, ka ziņojuma datums ir viltots. /Persona A/ norāda, ka notikuma vietā atradās arī liecinieks un policijas /Amatpersona/ pienākums bija to noskaidrot un iegūt liecību. /Persona A/ nepiekrīt apgalvojumam, ka viņš nav pārtraucis pārkāpumu, jo pārkāpuma pārtraukšana ir tieši policijas darbinieku pienākums. /Persona A/ nav saprotams, kas tiek pierādīts ar lietas materiāliem pievienotajiem attēliem un kādu konkrēti pārkāpumu Iestādes ieskatā viņš izdarījis.

Motīvu daļa

[6] Kurzemes apgabaltiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un iesniegtās apelācijas sūdzības argumentus, kā arī iesniegtos paskaidrojumus, atzīst, ka Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobraspriedums atceļams pilnībā un ir grozāms /Persona A/piemērotā administratīvā soda apmērs par likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām” 45.panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

[7] Atbilstoši AAL 90.panta pirmajai un otrajai daļai pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma procesā iesaistītās personas atbilstoši kompetencei izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esību vai neesību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas pareizā izlemšanā. Savukārt AAL 87.panta otrajā daļā noteikts, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi ir uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esību vai neesību.

[8] Apelācijas instances tiesa konstatē, ka ar Amatpersonas lēmumu Nr.29580000002323-1 /Persona A/ saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām” 45.panta pirmo daļu par to, ka nav ievērojis Noteikumu Nr.706 15.1.apakšpunkta aizliegumu un par pārkāpumu sodīts ar naudas sodu 50 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 250*euro*.

Apgabaltiesa atzīst, ka /Persona A/ pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un Amatpersonas lēmumā ietvertais pamatojums attiecībā uz /Persona A/ vainojamu rīcību ir pareizs un pilnībā pietiekams. Amatpersona pareizi, vispusīgi un pilnīgi novērtējusi lietas apstākļus un pamatoti atzinusi, ka /Persona A/ izdarījis likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām” 45.panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Iestādes lēmumos norādītie secinājumi balstīti uz noskaidrotajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecināmi uz konkrētās lietas tiesisko regulējumu, kam apgabaltiesa pilnībā pievienojas.

[9] Apgabaltiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā lietā nepastāv strīds par to, ka /Persona A/ lēmumos norādītajā laikā atradās /Adrese A/” lieguma zonā. Lietā noskaidrojams apstāklis, vai Iestādes amatpersona ir kompetenta izskatīt konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, uz ko norādījusi Kurzemes rajona tiesa, un vai lieguma zonas teritorijā /Persona A/ bija novietojis savu automašīnu, ievērojot Ministru kabineta noteikumu Nr.706 /Adrese A/ individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi” 15.punkta 15.1 apakšpunktā norādīto.

[9.1] Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa saskaņā ar AAL 227.panta pirmās daļas 2.punktu nepamatoti izbeigusi administratīvā pārkāpuma lietu un nepareizi tulkojusi un piemērojusi kompetenču regulējumu.

Pirmās instances tiesa, vērtējot kompetenču sadalījumu, norādīja, ka saskaņā ar AAL 115.panta pirmās daļas 26.punktu pašvaldības policija ir tiesīga veikt administratīvā pārkāpuma procesu, savukārt detalizētāks kompetenču sadalījums noteikts nozaru likumos un atzina, ka minētajā gadījumā nozares likums ir likums „Par policiju".

Šādam pirmās instances tiesas apgalvojumam apgabaltiesa nepiekrīt. Tiesa kļūdaini sasaistīja pašvaldības policijas darbinieku pilnvaras ar likumā „Par policiju" noteikto kompetenci, jo likums „Par policiju" nav nozares likums AAL tvērumā.

AAL 2.pants noteic, ka administratīvos pārkāpumus, par tiem piemērojamos sodus un amatpersonu kompetenci administratīvo pārkāpumu procesā iestādē, ievērojot šajā likumā paredzētos administratīvās atbildības pamatnoteikumus, nosaka attiecīgo nozari regulējošajos likumos vai pašvaldību saistošajos noteikumos [..].

Apgabaltiesa norāda, ka /Persona A/ pārkāpums skar vides aizsardzības un dabas resursu izmantošanas jomu, t.i., pārkāpums pret dabas vidi, līdz ar to nozares likums konkrētajā lietā ir likums „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām", kur likumaXI nodaļa noteic administratīvos pārkāpumus un regulē kompetenci administratīvo pārkāpumu procesā.

Līdz ar to pašvaldības policijas amatpersonu tiesības ietvertas AAL 115.panta pirmās daļas 26.punktā atbilstoši šā likuma 115.panta ceturtās daļas regulējumam.

[9.2] Atbilstoši AAL 5.panta pirmajai daļai administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība. Apgabaltiesa norāda, ka AAL 115.pantā ietverts iestāžu uzskaitījums, kuru amatpersonas ir tiesīgas veikt administratīvā pārkāpuma procesu, taču konkrēts pilnvarojuma apjoms atrunāts katrā nozares likumā, kas regulē administratīvos pārkāpumus attiecīgajā jomā, amatpersonu kompetenču sadalījums ir nozaru normatīvo aktu regulēšanas jautājums.

[9.3] Likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par pārkāpumiem aizsargājamo teritoriju aizsardzības un izmantošanas jomā.

Minētā likuma 17.panta otrā daļa noteic, ka individuālos aizsargājamo teritoriju aizsardzības un izmantošanas noteikumus reglamentē Ministru kabinets, tātad Ministru kabinets izdod noteikumus, kas detalizēti regulē tādus jautājumus, kas nav noregulēti ar likumu „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām".

Saskaņā ar likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 17.panta otro daļu izdoti Noteikumi Nr.706, kuru 15.1.apakšpunkts noteic, ka dabas lieguma zonā aizliegts nobraukt no ceļiem un pārvietoties ar mehāniskajiem transportlīdzekļiem, tricikliem, kvadricikliem un mopēdiem pa meža un lauksaimniecības zemēm, pludmali un kāpām [..]. Administratīvā atbildība par pārkāpumiem aizsargājamo teritoriju aizsardzības un izmantošanas jomā paredzēta likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā. Savukārt minētā likuma 46.pants regulē kompetenci administratīvo pārkāpumu procesā, kur noteikts, ka administratīvā pārkāpuma procesu par šā likuma 45.panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem veic Dabas aizsardzības pārvalde, Valsts policija, pašvaldības policija, pašvaldības vides inspekcija vai pašvaldības vides kontroles amatpersona. Apgabaltiesa norāda, ka attiecīgi, konstatējot pārkāpumu, visas panta daļā minētās amatpersonas ir tiesīgas uzsākt un pabeigt administratīvā pārkāpuma procesu.

[10] Kurzemes apgabaltiesa atzīst, ka /Persona A/ vainojama rīcība likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta ar lietā esošajiem pierādījumiem un pretēji pirmās instances tiesas spriedumā norādītajam, apgabaltiesa nekonstatē pamatu Augstākas amatpersonas lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai ne juridisku, ne faktisku apstākļu dēļ.

Kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Savukārt atbilstoši AAL 90.panta trešajai daļai bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu ir uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī fiksējusi amatpersona, ja vien administratīvā pārkāpuma procesā netiek pierādīts pretējais.

[10.1] AAL 95.pantā norādīti pierādīšanas līdzekļi. Pierādīšanas pienākuma nostādnes izriet no AAL 29.pantā nostiprinātā nevainīguma prezumpcijas principa un ietvertas AAL 89.panta pirmajā daļā, kas noteic, ka pierādīšanas pienākums administratīvajā procesā ir amatpersonai.

Saskaņā ar AAL 94.pantu tiesa pierādījumus novērtē pēc savas iekšējas pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem administratīvā pārkāpuma lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Pierādījumu mērķis ir pierādīt konkrēto administratīvo pārkāpumu jeb nostiprināt Augstākas amatpersonas lēmuma pieņemšanas juridisko pamatu.

[10.2] Likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmā daļa noteic, ka par aizsargājamo teritoriju aizsardzību un izmantošanu regulējošo normatīvo aktu mehānisko transportlīdzekļu pārvietošanās, apstāšanās vai stāvēšanas prasību pārkāpšanu piemēro brīdinājumu vai naudas sodu no sešām līdz septiņdesmit naudas soda vienībām.

No Amatpersona lēmuma izriet, ka /Persona A/ dabas liegumā /Adrese A/ novietoja stāvēšanai sev piederošu transportlīdzekli *VW POLO*, valsts reģistrācijas Nr./Reģistrācijas numurs/, nobraucot uz zemsedzes ārpus paredzētā ceļa.

Amatpersonas lēmumā konstatētie apstākļi pierādīti ar fotokameras *Note cam lite* fotogrāfijām, kas uzrāda atrašanās vietas ģeogrāfiskās koordinātas grādos un ievadot ģeogrāfiskās koordinātas interneta vietnē *www.lv.geo.lv/kartes*, tiek attēlots punkts, kas atbilst notikuma vietai.

Augstāka amatpersona pamatoti atzina, ka ar fotogrāfijām ir pierādīta pārkāpēja transportlīdzekļa atrašanās ārpus stāvēšanai atļautā ceļa, transportlīdzeklis *VW POLO*, valsts reģistrācijas numurs /Reģistrācijas numurs/ ir nobraukts no ceļa un novietots stāvēšanai uz zemsedzes /Adrese A/ lieguma zonā.

[11] Attiecībā par notikuma vietā izteiktu aizrādījumu par pārkāpumu, ko /Persona A/ traktē kā izteiktu brīdinājumu, kā administratīvo sodu, apgabaltiesa konstatē, ka /Persona A/ tika izsniegta rakstveida informācija par dabas parka lietošanas noteikumiem un sekām, kādas var iestāties to neievērošanas gadījumā. Šāda informācija nekādi nav tulkojama kā administratīvs sods.

[12] Attiecībā par tiesību un pienākumu izskaidrošanu Iestāde apelācijas sūdzībā norādījusi, ka piekrīt iebildumam, jo personai jāpaziņo par viņai piešķirto pie atbildības saucamās personas statusu un jāiepazīstina ar tiesībām un pienākumiem saskaņā ar AAL 41.pantu. Izskatāmajā gadījumā tas izdarīts mutvārdos. Bez tam /Persona A/, iesniedzot sūdzību likumā noteiktā termiņā, kā arī lūgumu iepazīties ar lietas materiāliem, ir bijis informēts gan par pārkāpumu, gan par savām tiesībām, kā arī minētais pierāda to, ka administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtais lēmums /Persona A/ ir paziņots atbilstoši normatīvos aktos noteiktajai kārtībai. Apgabaltiesas rīcībā nav pierādījumu, kas apšaubītu Iestādes norādītos apstākļus.

[13] Saskaņā ar likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmo daļu par aizsargājamo teritoriju aizsardzību un izmantošanu regulējošo normatīvo aktu mehānisko transportlīdzekļu pārvietošanās, apstāšanās vai stāvēšanas prasību pārkāpšanu piemēro brīdinājumu vai naudas sodu no sešām līdz septiņdesmit naudas soda vienībām.

Ar Amatpersonas lēmumu /Persona A/ par likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām" 45.panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu piemērots naudas sods 50 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 250*euro*.

Apgabaltiesa vērš uzmanību, ka saskaņā ar AAL 19.pantā noteikto sodu par administratīvo pārkāpumu piemēro ietvaros, ko nosaka likums vai pašvaldību saistošie noteikumi, kuros paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu. Nosakot administratīvā soda veidu un mēru, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pie atbildības saucamās personas personību (juridiskajai personai – reputāciju), mantisko stāvokli, pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[13.1] Augstākai amatpersonai un pirmās instances tiesai adresētajās sūdzībās /Persona A/ norādījis, ka viņš ir otrās grupas invalīds, sūdzībām pievienojis Invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes kopiju. Apgabaltiesa konstatē, ka Augstāka amatpersona, atstājot negrozītu Amatpersona lēmumu, šo apstākli nav ņēmusi vērā un nav vērtējusi. Ievērojot minēto faktu, secināms, ka invaliditāte ietekmē ne tikai pārkāpēja darba spējas, bet arī materiālo stāvokli - iespēju apgādāt sevi un ģimeni. Pie šādiem apstākļiem apgabaltiesa atzīst, ka piespriestais naudas sods ir nesamērīgs un samazināms.

[13.2] Atbilstoši AAL 227.pantam, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, tiesa var grozīt soda mēru ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par konstatēto administratīvo pārkāpumu.

Ievērojot lietā esošo informāciju, apgabaltiesa saskata iespēju /Persona A/ soda apmēru, kas noteikts virs sankcijas vidējās robežas, samazināt. Ņemot vērā, ka lietā nav konstatēti atbildību mīkstinošie apstākļi, bet pamatoti konstatēts viens atbildību pastiprinošs apstāklis, kā arī, ņemot vērā /Persona A/ sniegto informāciju par invaliditāti, kas uz soda piemērošanas brīdi nebija ņemta vērā, apgabaltiesa atzīst, ka naudas soda apmērs samazināms par 20 naudas soda vienībām – piemērojot /Persona A/ sodu 30 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 150*euro*. Apelācijas instances tiesas ieskatā šāds soda mērs ir atbilstošs un pietiekams, ievērojot inkriminētā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, atbildību ietekmējošos apstākļus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 227.panta pirmās daļas 4.punktu un 247.pantu, tiesa

nosprieda

atcelt Kurzemes rajona tiesas 2023.gada 18.oktobra spriedumu pilnībā un Dienvidkurzemes novada pašvaldības policijas /Amatpersona/ /Persona B/ 2023.gada 20.jūlija lēmumu Nr.29580000002323-2 grozīt daļā par soda mēru, piemērojot /Persona A/ par likuma „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām” 45.panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu administratīvo sodu - naudas sodu 30 (trīsdesmit) naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 150 (viens simts piecdesmit)*euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Rozīte

Tiesnesis K.Līcis

Tiesnese A.Daidere

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu